

Анна Старобинец

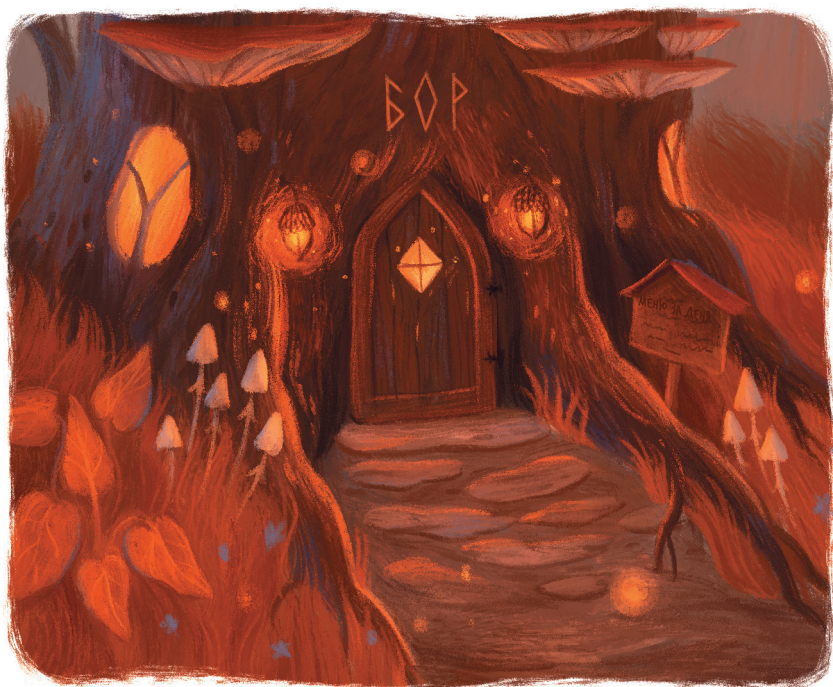
ЗВЕРСКИ МИСТЕРИИ

ВЪЛЧАТА БЪРЛОГА

Превод от руски Нева Мичева
Илюстрации Август Ро

ПЪРВА ГЛАВА, В КОЯТО ДОЛИТА УБИЙСТВЕНА ВЕСТ

Бар „Бор“ се пръскаше по шевовете както обикновено. Онези, за които масите не стигаха, се хранеха на пода. Старшият борсук хвърли кос поглед към две чуждогорски кукумявки, които се бяха намърдали под съседната маса и смучеха със сламки мътно мухито. Той беше язовец и

никога не падаше готам. Като ще се седи, да е на маса. В краен случай – на бара. Но да се пие на пода, е белег за пълна липса на самоуважение. Да не говорим, че щом си кукумявка, въобще не бива да се наливаш с мухито – ако му бяха поускали мнението, точно това щеше да им каже. Старшият борсук разбираше от мухито както никои друг. Разбираше и от кукумявки. Сладко-резливият коктейл с ферментирали домашни мухи е коварно питие. Почне ли кукумявката да си го поръчва – уж само едно, а после второ и трето – и хоп, току подкара някоя от жалните си народни песни, а очите ѝ се премрежат безпаметно с птичата си ципа...

– За вас какво? – кресна в ухото на Старшия борсук сервитьорът Йот, дали защото се опитваше да надвика врявата, дали просто от нерви.

Борсукът винаги идваше в бар „Бор“ в петък. Не защото в Тилилейската гора нямаше други барове (действително нямаше), а просто защото си обичаше този. В „Бор“ можеше да се отпусне след дългата работна седмица. Да размърда мустаци в ритъма на музиката в стил пляс-тряс. Да размени по някоя дума с приятели. И вкусно да си хапне. Например специалитета на главния готвач „Пъница“ – едър, сочен гнил пън, пълнен с леко осушени на слънце ларви...

– За мен, ако обичате, една „Пъница“...

Не. Не. Не. Нали уж се зарече да отслабне! Да свали излишните тлъстини, заради които хич не е във форма. Как се преследват злосторници с такова количество язовича мазнина?... Трябват му повече бягане в тръс и по-малки порции храна. И то здравословна!

– „Пъница“, значи? – заядливо уточни Йот.

– Не. Всъщност по-добре да не е „Пъница“...

– Решете се де! – квикна Йот и хвърли на пода тефтерчето, в което си записваше поръчките. – Какво да е в края на

краищата? Вижте се колко сте много, а аз съм един! Сам-самичък! И Всички нещо искат от мене! Боже мили! Ах-ха-ха-ха-ха-а-а!

Сервитьорът се затресе в пристъп на кикот. Йот беше койот с доста разкладена психика. Смахът му най-често преминаваше в ридания. И то все заради нещастното му детство. Койотите от неговата глутница бяха разбойници в Близката горичка и навремето Старшият борсук неведнъж им бе предлагал да влязат в правия път, предупреждавал ги беше, че животът извън закона не ще им донесе нищо добро, но нямаше много какво да направи – пълномощията му не се простираха над Близката горичка. Той можеше само да им дава съвети, а в отговор койотите презрително се хилеха... Докато накрая не загинаха до последния в битка с други бандити за граничната територия покрай езерото. Всички за една нощ. С изключение на Йот, който – тогава още кутре – беше успял да се скрие. Когато пристигна на мястото на кръвопролитие, Старшият борсук намери Йот, взе го със себе си в Тилилейската гора и се погрижи малкият да бъде отгледан от законопослушни животни и да не кривне по престъпната пътека...

– Ах-ха-ха! Ту това, ту онова! Ту пън, ту непън! – хлипаше Йот.

Двете кукумявки се откъснаха от пиенето на мухито и се опулиха срещу Йот с възмутени кръгли очи. От човката на едната висеше тлъста ферментирала муха.

– Стига си се тръшкал, хлапе – каза Борсукът. – Овладей се. А вие какво знаяте? – обърна се той към кукумявките. – Не сте ли виждали койот?

– Предизвикателно конфликтно поведение – мрачно процеди кукумявката с мухата на човката.

– Скандална сцена – констатира другата. – Жестоко ни травмира.

– Ние сме Кукумявки адвокати и изискваме обезщетение за нанесените ни морални щети. Безплатно ястие от главния готвач – обобщи кукумявката с мухата, която междувременно остана без нея, понеже мухата най-накрая се отрони от човката ѝ на пода.

– Безплатно, а? – нагаде вой койтоът Йот. – Ей сега ще ми станете вие на ястие, като ви хвана! Фазан по ловджийски! Пиле със зеле!

– Заплашва с убийство – заключи едната от кукумявките.

– Пред свидетели – поклати гага другата.

– Като Старши борсук на Тилилейската горска полиция – намеси се Старшият борсук – съм длъжен да ви уведомя, че в нашата гора замърсяването на обществените места е забранено. И се наказва с глоба.

– Ние никога не замърсяваме! – в един глас възроптаха кукумявките.

– Муха – рече Борсукуът с най-убедителния си тон. – Пуснахте муха на пода. Но хайде, от мен да мине: за първи път ви е все пак, а Тилилейската гора се слави с гостоприемството си. Правим така. Вие си вземате мухата. А ти – Борсукуът се обърна към Йот – носиш на уважаемите господа една „Пъница“ за сметка на заведението.

– Пак ли? – зави Йот. – Ту да нося, ту да не нося, ту да нося, ту да не...

– Стига си врънkal – сръза го Борсукуът. – За тях „Пъница“, за мен карпачо от дъждовни червеи, а за моя приятел, който ей сега ще дойде, дай миши настет от соя и...

– За мен същото като за Старшия! – Борсукуоте, както винаги, се беше вмъкнал в бара незабелязано и скочи на стола сякаш от някакво паралелно измерение. Миг по-рано го нямаше

и хоп, ей го нà: ушите му изправени, мустаците – навирени, а опашката потрепва в такт с музикалния пляс-тряс. Две прясно нарисувани черни ивици влажно блестят на муцуната му.

– Млади ми друже. – Старшият борсук бащински го потупа по рамото. – Моето ястие не става за теб. Поръчах си карпачо от дъждовни червеи, за да хапна по-леко и да не трупам тлъстини... Но суровите червееви резенчета не са подходяща храна за животно от твоя вид.

– Видът ми е борсукомка! – предизвикателно отвърна Борсукоме. – Имам ивици! И всичко, което яде един язовец, е идеално за мен. Дайте насам карпачото от червеи!

– Ама дайте му, как! – пак се развика Йот и Кукумявките адвокати се престориха, че се задавят с мухито. – Дайте и не се майте, а какво, и той не знае! Я мише, я соево, я червиво, я дъждовно! Пък той самият я е котка, я не!...

– Борсукомка съм – упорито повтори Борсукоме. – Младши борсук от Тилилейската горска полиция. И ще ям карпачо.

– Два пъти червеево карпачо за пета маса! – чу се вопълът на сервитьора Йот, който вече се носеше към кухнята. – И „Пъница“ под сегма: комплимент от заведението, да се задавят дано!...

* * *

– ... Жабите се разквакаха. – Борсукоме изви триъгълното си ухо под невъобразим ъгъл. – Май нещо се е случило.

– Понякога просто си квакат – мъдро откликна Старшият борсук.

– Ами ако е някое сериозно престъпление? – В гласа на Борсукоме прозвуча надежда. Той се опита да я прикрие, но не успя.

– Ти какво: да не искаш в Тилилейската гора да стане сериозно престъпление? – строго попита Борсукут.

– Естествено, че не. – Борсуковете примижа с едното око и нервно се почеса по една от ивиците на муцуната.

Естествено, че да. Щеше му се в Тилилейската гора някой най-сетне да извърши истинско зверство. Той знаеше колко важен е за горските обитатели обичайният им спокоен, безопасен живот, основан на взаимно доверие... Но разните дребни, плахи правонарушения, които изпълваха работното му ежедневие, ужасно му бяха омръзнали. Я кражба на кедрова шишарка, я непочистена от поляната курешка, я изскубнато от опашка перо – кой се вълнува от това? В подобни провинения няма нито фантазия, нито размах, нито жестоко коварство. Не такива престъпници си мечтаеше да залавя Борсуковете, когато постъпваше в Тилилейската полиция...

Койотът Йот донесе карпачото и тъй силно тресна чиниите пред тях, че късчета сурови червеи се посипаха на масата и бавно се разпъзяха във всички посоки в безсмислена надежда за спасение.

– Сериозното престъпление е винаги беда. – Старшият борсук стрелна с поглед Йот, ловко събра от плота пъплиците парченца и ги напъха в устата си. – Нечия трагедия. Нечия загуба. И понякога дори нечия смърт. Разбираш ли ме, Борсуковете?

– Разбирам. – Борсуковете печално надникна в чинията си. Хич не му се ядяха червеи. Лениво закачи с нокът едно резенче карпачо, което изглеждаше малко по-жизнено от другите, измъкна го от чинията и взе да го побутва с лапа към ръба на масата.

– Не си играй с храната – смъмри го Борсукът, но тутакси се усети. – Извинявай, моето момче. Голям си вече, а аз все ти правя забележки. Яж както ти харесва.

Врявата на жабите се усилваше.

– Това не е обикновено квакане. – Козината на борсуко-
тешкия гръб настръхна. – Предават вести по квакаунта.
Срамота е ние, служителите на Тилилейската полиция, да
не сме абонирани за жабешката новинарска мрежа. За Всич-
ко научаваме последни!

– Не ми допадат тези нови моди – навъси се Старшият
борсук. – Знаеш, че ако стане нещо наистина важно, едно пти-
че веднага ще ни го каже... Виж, никой наоколо няма квакаунт.
Добрият стар „Бор“ никак не се е променил от времената
на моята мла...

– Ква!

Две пъпчиви планински жаби нахлуха в бара и доскачаха пог
съседната маса, при кукумявките, които седяха пред „Пъни-
цата“ си с такива кисели физиономии, сякаш са им сервирали
трески от родния им дъб.

– Ква! Убили са го! Ква! Убили са го! – закрещяха жабите.

– Кого? – В един глас попитаха Борсукът и Борсукоме.

– Кого? – развълнуваха се посетителите на бара.

– Ква! Няма да кажем! Няма да ква-кажем, щом не сте в
квакаунта! Ще съобщим само на кукумявките! Ква!

И зашушукаха в кукумявките уши.

– В името на закона – мрачно рече Старшият борсук – Ви
нареждам, жаби, незабавно да ни дадете показания!

– Убийствоооо! – дочу се тогава познат пресипнал глас. –
Звееерско убийство! – И задъханата Сврака влетя в бара и
изтърси на пода малко сиво късче кожа.

– Докладвай, агент Птиче. – Борсукът мрачно разгледа
късчето кожа, влажно и червено от вътрешната страна.
Подуши го: кръв.

– Убили са Заека – задавена от сълзи започна Свраката. –
Жестоко, зверски са го убили. И не само това... Ами са го и...
и... изяли.

За няколко секунди в бар „Бор“ се възцари пълна тишина.

После двете кукумявки се измъкнаха с клатушкане изпод съседната маса, разпериха криле и подеха жална народна песен:

– Ооооо, ние сме кукумяу-мяу-мявки и можем всичко да окукумяу-мяу-мявкаме, ух-ух-ух! На куку-мяу-мяу-мявково лято да го разкуку-мяу-мяу-мявчим, ух, ух!...

– Кой е бил? – с побледнели устни отрони сервитьорът Йот. – Кой е убил Заека?

– Сега ще изясним – мрачно каза Старшият борсук. – Който и да е, няма да му се размине.

– Точно така – кимна Борсукоте, който вече съжаляваше, че си е мечтал за истинско престъпление. Домъчня му за Заека. Симпатяга беше той.